

Στη μητέρα που έχασε το παιδί της (Μεγάλου Βασιλείου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μάνα

Φωτο:kolivas.de

Σκόπευα να σιωπήσω απέναντι της κοσμιότητάς σου με τη σκέψη ότι, με την ψυχή συμβαίνει ό,τι και με ένα μάτι που πάσχει από φλεγμονή. Αυτό, δηλαδή το μάτι, και το πιο απαλό πράγμα να το εγγίσει ερεθίζεται. Έτσι αισθάνεται και η ψυχή που έχει τραυματισθεί από βαριά θλίψη, όταν πάει κανείς να της μιλήσει. Γιατί τα λόγια, όσο και αν είναι παρηγορητικά, όταν λέγονται την ώρα που η ψυχή πάσχει και αγωνιά, της φαίνονται πολύ ενοχλητικά. Επειδή όμως σκέφθηκα ότι τώρα έχω να κάνω με χριστιανή, εκπαιδευμένη στα θεία από πολύ καιρό και πεπειραμένη στα

ανθρώπινα, θεώρησα ότι δεν θα ήταν σωστό να παραλείψω το καθήκον μου.

Γνωρίζω ποιά είναι τα σπλάγχνα των μητέρων και ιδιαίτερα όταν θυμηθώ τους δικούς σου καλούς και ήμερους τρόπους προς όλους, λογαριάζω πόσο μεγάλος πρέπει να είναι ο πόνος για τη συμφορά που σ' έχει βρει τώρα.

Έχασες γιό, τον οποίο, όσο ζούσε, μακάριζαν όλες οι μητέρες και εύχονταν τέτοιοι να είναι και οι δικοί τους γιοί. Και όταν πέθανε, έκλαψαν σαν να είχε θάψει κάθε μία τον δικό της. Ο θάνατος εκείνου υπήρξε πλήγμα για τις δύο πατρίδες, για τη δική μας και για τη χώρα των Κιλικών. Μ' εκείνον μαζί έπεσε και το μέγα και ένδοξο γένος, κατέρρευσε, σαν να μετακινήθηκε η βάση του.

Ω συναπάντημα πονηρού δαίμονος! Πόσο τρο-μερό κακό κατόρθωσες να προκαλέσεις! Ω γη, που αναγκάστηκες να υποφέρεις ένα τέτοιο πάθος! Και ο ήλιος ασφαλώς θα έφριττε, αν είχε αίσθηση, μπροστά σ' εκείνο το σκυθρωπό θέαμα. Και τί μπορεί να πει κανείς άξιο να εκφράζει όσα του υπαγορεύει η απελπισία της ψυχής.

*

Αλλά, όπως διδαχθήκαμε από το Ευαγγέλιο, τα όσα μας συμβαίνουν δεν είναι έξω από τη θεία Πρόνοια, γιατί ούτε σπουργίτης δεν πέφτει χωρίς το θέλημα του Πατέρα μας. Όστε, ό,τι έχει συμβεί, έγινε με το θέλημα του Δημιουργού μας. Και ποιός μπορεί να αντισταθεί στο θέλημα του Θεού; Ας δεχθούμε λοιπόν το συμβάν. Διότι με τη δυσανασχέτηση ούτε αυτό που έχει γίνει διορθώνουμε και επί πλέον καταστρέφουμε τους εαυτούς μας.

Ας μην κατηγορήσουμε τη δίκαιη κρίση του Θεού, διότι είμαστε πολύ αμαθείς, για να ελέγχουμε τις ανέκφραστες κρίσεις Του. Τώρα ο Κύριος δο-κιμάζει την αγάπη σου σ' Εκείνον. Τώρα έχεις την ευκαιρία να κερδίσεις με την υπομονή σου τη μερίδα των Μαρτύρων. Η μητέρα των Μακκαβαίων είδε το θάνατο επτά παιδιών της και δεν στέναξε, ούτε έχυσε άσκοπα δάκρυα, αλλά, ενώ έβλεπε τα παιδιά της να φεύγουν από αυτή τη ζωή με σκληρά βασανιστήρια, είχε ευχαριστιακά βιώματα προς τον Θεό. Γι' αυτό και κρίθηκε και από τον Θεό και από τους ανθρώπους ως τέλεια και καταξιωμένη χριστιανή. Μεγάλη η συμφορά, το ομολογώ και εγώ. Μεγάλοι όμως και οι μισθοί που ο Κύριος έχει ετοιμάσει για όσους κάνουν υπομονή.

*

Όταν έγινες μητέρα και είδες το παιδί σου και ευχαριστούσες τον Θεό, γνώριζες οπωσδήποτε ότι είσαι θνητή και ότι γέννησες θνητό. Τί το παράδοξο λοιπόν που ο θνητός πέθανε; Μήπως σε στενοχωρεί που πέθανε πρόωρα; Δεν μπορούμε να

Ξέρουμε εάν δεν ήταν τώρα ο κατάλληλος καιρός να φύγει. Γιατί εμείς δεν ξέρουμε τι συμφέρει την ψυχή μας ούτε ορίζουμε προθεσμίες στην ανθρώπινη ζωή. Στρέψε τα μάτια σου γύρω σ' όλο τον κόσμο, όπου κατοικείς, και θα κατανοήσεις ότι όλα όσα βλέπουμε είναι θνητά και ότι, υπόκεινται όλα στη φθορά. Κύτταξε επάνω στον ουρανό. Κάποτε και αυτός θα διαλυθεί. Κύτταξε τον ήλιο. Ούτε και αυτός θα παραμείνει. Τα αστέρια όλα, τα ζώα της ξηράς και των υδάτων, οι ωραιότητες της γης, η ίδια η γη, όλα είναι φθαρτά, όλα μετά από λίγο δεν θα υπάρχουν.

*

Ας είναι λοιπόν η σκέψη όλων αυτών παρηγοριά για ό,τι σου έχει τώρα συμβεί. Μη μετράς τη συμφορά στο βάθος της, γιατί τότε θα σου φανεί αφόρητη. Αν όμως το συγκρίνεις με όλα τα ανθρώπινα, τότε θα βρεις παρηγοριά. Επάνω δε από όλα έχω να σου πω εκείνο το σπουδαίο: Λυπήσου τον σύζυγό σου. Να παρηγορεί ο ένας τον άλλο. Μην του κάνεις σκληρότερη τη συμφορά, με το να σε βλέπει να καταστρέφεις από τη στενοχώρια τον εαυτό σου. Και με λίγα λόγια, έχω τη γνώμη ότι δεν υπάρχουν λόγια τέτοια που να μπορούν να χαρίσουν σ' αυτό τον πόνο σας παρηγοριά. Πιστεύω ότι αυτή τη δοκιμασία θα την ξεπεράσετε μονάχα με την προσευχή.

Εύχομαι λοιπόν ο ίδιος ο Κύριος να αγγίξει την καρδιά σου με την ανέκφραστη δύναμή Του και να ανάψει με αγαθούς λογισμούς το φως στην ψυχή σου, ώστε να βρεις μέσα σου την παρηγοριά.

(«Ωδή στο εφήμερο», εκδ. Ετοιμασία, Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου, Καρέας 2009, σ. 139-142. *Μ. Βασιλείου, Επιστολή προς τη σύζυγο του Νεκταρίου, Για να την παρηγορήσει για το θάνατο του παιδιού της*)